

Kapitel 22

Alex bredde ut sig på soffan i VIP-kabinen, filade på sina nyklippta tånaglar och betraktade Gotska Sandön, Fårö och norra Gotland genom Gulfstreamerns ovala fönster. Om några minuter skulle han vara utanför svenska myndigheters räckvidd.

Sochi International Airport låg tre och en halv timme bort, samtalet från Maxim hade kommit i grevens tid. Han hade fått sin hämnd, en lika magnifik som meningslös vendetta av episka mått. Även om lättnaden över att lämna svenskt territorium var påtaglig, så gnagde känslan av att allt ännu inte var över.

Rädslan för Huawei och kinesiskt spioneri hade gjort att Edots hårdvara byggts in i 5G-näten i många länder. Att upptäcka skadlig kod och bakdörrar i produkterna var nästan omöjligt, köparen var tvungen att lita på säljaren. Sveriges neutralitet var ett försäljningsargument, som om sanningen kom ut inte var värt någonting.

Även om de skulle lyckas med att lägga locket på var han hatad av många, som aldrig skulle förlåta och som var beredda att jaga honom till världens och tidens ände om så krävdes. Folk med resurser och ambitioner, som aldrig skulle ge upp. Han hade blivit deras Nemesis, deras evige ärkefiende.

Hur allt skulle sluta var än så länge en öppen fråga. Tiden då han var någon annans tjänare var definitivt förbi, aldrig mer skulle han gå i någon annans ledband. Från och med nu gällde hans egen agenda, som tills den manifesterats i handling skulle förbli en väl förborgad hemlighet.

De dalade sakta mellan höga och fluffiga cumulusmoln. Bilar kröp som myror längs slingrande svarta stigar därnere på marken. Glidbanesändaren förde dem med bestämd hand mot landningsbanan, där däcken touchade asfalten med ett skrik varefter planet skakade och riste en sista stund innan det tog stopp.

Helikoptern varvade med ett öronbedövande dån medan han gick nerför trappan, tjugo minuter senare gnistrade den enorma yachten som en pärla i synfältet. Solkatter dansade i intensivt motljus över det svarta takteglet. Klippor skymde den avsides belägna anläggningen.

De klev ut bland imponerande trädgårdsplanteringar. Med porlande bäckar, tennisbanor, en 18-håls golfbana, båthus, gäststugor och lyxbilar. Det inhägnade och pedantiskt välklippta området bevakades av strikta kostymklädda muskelknippen i solglasögon och öronsnäcka. Alex välkomnades av Mahmood, som alldeles nyligen utsetts till chef över anläggningen och som förvånade med sin felfria svenska.

Porten till den slottslika mangårdsbyggnaden flankerades av jättelika marmorpelare i antik stil. De dyrbara antikviteterna var oräkneliga, lyxen vansinnig. På den öppna spisen stod skinande vaser från Ming-dynastin uppradade, jämte sirligt utformade små stenfigurer från sedan länge försvunna civilisationer. Ovanför hängde en målning av Vermeer i sin originalram. Ett konstgjort vattenfall rann längs motstående vägg, hela vägen ner till bottenvåningen.

Vinkällaren var proppad med rariteter från auktioner världen över, simbassängen längst ner i källaren höll olympiska mått. Där fanns ett välutrustat gym, två bastuanläggningar och en biograf med hundratalet platser.

Garaget var stort som en sporthall, med exklusiva bilar och sällsynta samlarobjekt. Där fanns snabbgående båtar, vattenscootrar, surfbrädor och mängder av redskap för alla möjliga vattenlekar, samt en enorm kupa av tryckresistent glas som stack ut: en miniubåt i en torrdocka.

På poolterassen stod förrätten redo. Solen var på väg ner över Svarta havet, kvällsbrisen ljummen. Vågorna dundrade mot stranden när Maxim Fedorov dök upp, slog ut med armarna och fyrade av sitt bländande leende.

Han gav sin gamle vän en rejäl björnkram och tre ryska kindpussar.

"Alexander den store... underbart att se dig min vän."

En svart katt följde i hälarna.

"Ho Chi Minh", sa Maxim och klappade katten.

Alex tittade undrande, *vem fan döper sin katt till Ho Chi Minh?*

Kristallbehållare med belugakaviar på en bädd av is stod prydligt uppställda på nymanglade linnedukar med trolskt skimrande damastmönster.

Champagnehinken innehöll en flaska Heidsieck 1907 Diamant Bleu Cuvée dagen till ära. Blinis, crème fraîche och dillkvistar därtill. Till huvudrätt serverades grillad lax, därefter Napoleontårta med kaffe på nymalda och långsamt rostade bönor.

"Marina hälsar", sa Maxim.

Alex hade just huggit in på de exklusiva störäggen och var precis på väg att föra pärmorskeden till munnen, när orden fick honom att darra på handen så att några av de dyrbara kornen föll ned på duken. Han gjorde sitt bästa för att spela oberörd medan han i ett huj svepte den kylda vodkan. Maxims skratt var retfullt men hjärtligt.

Maxim berättade om alla framsteg, om Rysslands separata och nationella Internet, om deras nya kryptovaluta. Om satsningen på kvantteknologi och om utvecklingen av artificiell intelligens som gått så långt att man med stormsteg närmade sig det totala kontrollsamhället. Man var i kapp och förbi Kina, inte minst tack vare den enorma mängd information man nu satt på och där Alex fortsatta roll var given. Kvällen blev lång, blöt och till slut ganska så suddig.

När yachten lade ut strax före lunch syntes knappt ett moln på himlen. Farkosten gled ljudlöst genom böljorna med tjugofem knops hastighet, i riktning mot de bästa fiskevattnen. Spön, rullar, flätlinor och beten var framplockade när de intog den öppna aktersalongen. Maxim tog fram cigarrfodralet i läder och ställde den fråga som var det *egentliga* skälet till att Alex var där.

"Dina insatser för vårt land och folk saknar motstycke. Hade det inte varit för dig hade Ryssland varit kvar i det postsovetiska träsket", sade han och fingrade på sin cigarr.

Alex tog av sig solglasögonen och riktade sin fulla uppmärksamhet mot Maxim som lät honom absorbera det som just sagts.

"Vi har alltid varit skickliga på informationsinhämtning. Men vi är ovana vid den nya situation som vi, mycket tack vare din förtjänst, numera befinner oss i", fortsatte Maxim medan han satte fyr på rökverket.

Maxim och Alex hade skapat varandra, Maxim hade Alex mer än någon annan att tacka för sin nya position. När förordnandet på ambassaden i Stockholm avslutats hade han befordrats, och sedan plockats in i regeringen där han snabbt steg i rang. Maxim Fedorov hade framgångsrikt styrt den ryska regeringen under fem års tid.

Till skillnad från företrädarna på posten fanns inga större problem som kunde skyllas honom för, som brukligt var när någon kom för nära Putins makt. Tvärtom sågs han som den ende garanten för fortsatt ordning i landet, och för Putin personligen som en säkerhet för efterlevnaden av den lag som garanterade före detta presidenter juridisk immunitet.

Kanske hade "den gamle", som Vladimir Putin numera kallades i folkmun, (eller "den siste *boomer*" som ungdomarna hånfullt brukade spotta ur sig) helt enkelt tröttnat, med ålderns rätt om inte annat. I vilket fall bestämde han sig för att det var dags att kliva av och på heltid koncentrera sig på sin tillvaro som världens rikaste man.

"Vi har aldrig tidigare varit utsatta för affärsspioneri, vi har ingen vana att avslöja den typen av främmande makts förehavanden", fortsatte den ryska federationens nye president Maxim Fedorov.

"Vi behöver någon som skyddar oss mot sådana som du, som tänker och fungerar som du."

Allt han sett det senaste dygnet skulle han få ta över om han tackade ja. Rubbet. Inklusive all personal, utom Ho Chi Minh som storögt följde fiskafänget från soffan. Lönen bestämde han själv.

"Du är säkrare här än i Sverige, språket är ju inga problem", sa Maxim och sträckte fram ett alldeles färskt ryskt pass med ett foto av Alex.

Innan han hinner svara rycker det till i linan. Bland vågor, stänk och vita gäss kränger en jättelik spjutfisk våldsamt och piskar vilt i lika rasande som fruktlösa

försök att slita sig loss. En lång och segdragen tvekamp tar vid, där utgången är given.

Slutet närmar sig meter för meter, och i ett desperat utfall flyger det kraftfulla djuret ur vattnet med siktet inställt på sin baneman, en sista akt av trotsigt motstånd. Instinktivt undviker Alex det långa spjutet och penetrerar reflexmässigt, i en och samma rörelse, sin beväpnade motståndares hjärta med ett välriktat knivhugg. Den silverblänkande fångsten sprattlar en sista gång innan livet flyr.

Han torkar bort blodstänket ur ansiktet med andra handens baksida, spejar tankfullt mot de soldränkta bergen vid horisonten, och sneglar mot Maxim medan blodet droppar från kniven. Den förlösande avspänningen överväldigar honom, en förnimmelse av lycka och tillförsikt; det är nu det börjar.

--SLUT--